

[„Не поглеждай назад - вече нищо не остана...“]

Не поглеждай назад - вече нищо не остана:
къщата, мястото, градът, гората,
отломки, празнота, пепел, дим в далечината
или навярно мъгла от прах постлана.

Гледай напред, дори сломена
да е душата ти - бъднината не е провалена:
смътна, чиста, благодатна, тя е непозната.
Пожелае ли волята ти, може и душата.

Но ако себе си продал си на отминалите
сенки; ако робство определило е цената ти
на две или три монети без значение,

страхувай се от свободата, липсва вече здравината ти;
страхувай се от силите си, изчерпани са вече те;
страхувай се от бъднината, тя ще бъде твоето забвение.

Антонио Карбахал